

(ПОСВЯЩАЄТЬСЯ С.ПАВЛЕНКОВІ)

I

Веселиться земля,
Зеленіють поля,
Розвилися гаї і дуброви;
Соловейко в садку
Тьохка пісню дзвінку;
Од квіток дух несеться чудовий.
А повітря легке
І проміння палке
В серці мрії роєм підіймають;
І мов сила нова
У грудях прибува,
І в душі якісь співи лунають.
Все збудилось од сну,
Зустрічає весну...
І розкішна природа В країни
У величній красі
Вабить погляди всі,
Наче личко вродливе дівчини.

II

Весна вернулась і з собою
Нову працю принесла.
У поле з плугом, з бороною
Поїхав люд — весна прийшла.
Щасливий той, у кого нива
Своя, не нанята на рік,
Йому і праця заважлива
Не здасться тяжкою вовік.
Він зоре ниву, повний віри,
З надією на добрий плід,
Посіє зерно в їй до міри
І заволочить так як слід.
Природи ж сили молодії
Йому те зерно проростять
І за труди його тяжкії
Врожаєм добре звеселять.
Але тому на світі горе,
У кого й нивоньки нема,
Хто на чужому полі оре,

Бо праця вся його дарма.
Посіє він, та жать не буде,
Або пожне, та не собі,
Втішатись будуть інші люде,
А він зістанеться в журбі.
У нас з тобою, пане —брате,
Є добра нива — переліг;
Давно пора її зорати
Та й сіяць, тільки б Бог поміг.
Та не дають нам наше поле
Орати й зерном засівать,
І, необроблене та голе,
Воно ще довго буде ждять,
Поки сівач давно жадану
На йому працю розпочне
І в нивоньку свою кохану
Посіє зерно добірне.
Не скоро прийдуть ті години;
Тим сумно робиться мені,
Що дармо йдуть життя хвилини —
Без праці, в мимовольнім сні.
Тим сумно знать, що наше ціле
Життя — годинонька мала
І що тим часом знов без діла
Мине весна, як і прийшла.

1888

Павленко — псевдонім Сергія Павловича Шелухіна (1864 — 1938), українського письменника, громадського діяча.
